

Sygn. akt V KK 419/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 grudnia 2017 r.,
sprawy **A. A.**,
skazanego z art. 288 § 1 k.k.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w S.,
z dnia 7 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G. Zamiejscowy Wydział Karny z
siedzibą w C.,
z dnia 4 października 2016 r., sygn. akt VI K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w C. z dnia 4 października 2016 roku, sygn. akt VI K [...], A. A. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV Ka [...], po rozpoznaniu apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego A. A., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego karę

pozbawienia wolności obniżył do 3 (trzech) miesięcy, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w S. wniósł obrońca skazanego A. A. , zarzucając rażącą obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 455 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. oraz obrazę prawa materialnego tj. art. 288 § 1 k.k.

W konkluzji obrońca skazanego A. A. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w G. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. A. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., II KK 270/07, LEX nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12*).

Poczynienie powyższych uwag stało się konieczne ze względu na treść zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej. Odnosząc się bowiem do zarzutu obrazy art. 288 § 1 k.k. wskazać należy, że wysokość wyrządzonej szkody nie jest jedyną okolicznością, którą należy uwzględnić przy ewentualnym zakwalifikowaniu konkretnego zachowania jako „wypadek mniejszej wagi”. O ile kodeks karny nie

definiuje tego pojęcia, to w orzecznictwie podkreśla się, że o przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Dla elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motyw i cel działania sprawcy (*zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 1997 r., V KKN 6/97, Prok. i Pr.–wkt. 1997/10/7; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 września 2010 r., II AKa 270/10, LEX nr 621279*). Te okoliczności miały zaś na względzie zarówno Sąd Rejonowy (s. 4-5 uzasadnienia), jak i Sąd Okręgowy (s. 8-9 uzasadnienia). Niezależnie od tego zwrócić należy również uwagę, że w płaszczyźnie potraktowania danego czynu jako wypadku mniejszej wagi do obrazy prawa materialnego może dojść jedynie wtedy, gdy sąd orzekający, po zawarciu w opisie czynu przypisanego sprawcy znamion takiej uprzywilejowanej postaci przestępstwa, zastosuje kwalifikację prawną przewidującą odpowiedzialność karną za to przestępstwo w postaci podstawowej (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2002 r., IV KK 113/02, LEX nr 55181*). Taka zaś sytuacja w przedmiotowej sprawie, o czym była już mowa powyżej, nie zaistniała.

Nie doszło w przedmiotowej sprawie również do naruszenia art. 455 k.p.k., który to przepis stanowi, że nie zmieniając ustaleń faktycznych, sąd odwoławczy poprawia błędną kwalifikację prawną niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Już sama treść art. 455 k.p.k. wskazuje zatem, że poprawienie błędnej kwalifikacji prawnej może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd odwoławczy nie zmienia ustaleń faktycznych. Natomiast ustalenia faktyczne w rozumieniu art. 455 k.p.k., to te, które zawarte są w opisie przypisanego oskarżonemu czynu (*zob. np. wyrok SN z dnia 21 stycznia 2008 r., V KK 221/07, OSNKW 2008, z. 7, poz. 21*). To z kolei sprawia, że w tym przypadku Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć art. 455 k.p.k., skoro Sąd I instancji nie poczynił ustalenia, iż zachowanie A. A. stanowiło wypadek mniejszej wagi.

W ostatnim z zarzutów kasacji autor tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia podjął natomiast oczywiście nieskuteczną próbę, wbrew zakazowi z art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k., by kontroli wymiaru orzeczonej wobec A. A. kary dokonał Sąd Najwyższy.

Mając powyższe na uwadze i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, przy czym kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążył skazanego.